

TÁT ANH LẠC

QUYỂN 9

Phẩm 25: THỌ NHẬN

Bấy giờ Bồ-tát Dũng Tấn cung kính thưa với Đức Phật:

–Kính bạch Thế Tôn! Con nay được nghe Đức Như Lai thuyết giảng về pháp hết sức thâm diệu là cánh cửa dẫn vào giới luật của các bậc Hiền thánh. Những người được nghe và lãnh hội thấu đạt pháp này thì cũng không còn thấy có buộc hay mở. Ở nơi không đã dứt các pháp mà không hề thấy có tổn giảm. Cũng không thấy các pháp từ chốn nào đến hoặc đi về đâu.

Nếu các hàng thiện nam, thiện nữ quán tưởng một cách sâu xa về pháp ấy, lãnh hội tính chất không nơi chốn không khứ lai của chúng, thì đấy mới là thấu đạt trọn vẹn gọi là giải thoát. Hết thấy các pháp mỗi mỗi đều khác nhau nên ở chỗ nhận thức và nêu bày chúng thấy đều ly tán không có sự trùng hợp, nên ở nơi các pháp không sinh tưởng niệm về sự thành tựu, lại không nhớ nghĩ về sự giải thoát. Chỗ quán các pháp cũng không có trong ngoài, xa, gần, như thế thì mới đạt được trí tuệ của Bồ-tát thấu tỏ sâu xa về gốc không. Những người đã chứng đạt được thì luôn xua trừ tâm niệm cao ngạo không hề dấy kiêu mạn. Đó là những hàng thiện nam, thiện nữ ở nơi các pháp thiện đạt được giải thoát, an trụ nơi địa không sinh diệt. Những vị đã an trụ như thế là không còn thấy có trụ nên đối với các pháp thì luôn an trụ nơi không có chốn trụ, luôn nhận thức nơi không có chốn nhận thức. Đó gọi là những hàng thiện nam, thiện nữ đã hành hóa đúng với bản tánh không niệm điều sai trái tà vạy. Những vị đã đạt được chánh kiến như thế nên đối với tánh bên trong luôn quán một cách thông đạt các sắc tướng, không có sắc, cũng không thấy sắc như sắc đã có. Vì sao? Vì đã nhận biết hết thấy các pháp quán không là vô hình, đã biết rõ về gốc không, như sắc là không có sắc. Đối với tất cả các pháp cũng không có thọ, cũng không vô thọ. Đó gọi là các hàng thiện nam, thiện nữ, ở nơi tất cả các pháp đạt được giải thoát.

Lúc Bồ-tát Dũng Tấn thuyết giảng về phẩm Có Thọ Nhận này xong thì có tới mười ba ức chúng sinh, do được nghe pháp ấy mà đều đạt được pháp nhẫn không dấy khởi, nhu hòa thuận hợp. Do vậy, các vị ấy đã khác miệng cùng lời xưng tụng rằng:

–Hôm nay, Bồ-tát Dũng Tấn là bậc Đại sĩ đã dứt lìa mọi vướng chấp và đã khiến cho chúng tôi cũng thành tựu đầy đủ được pháp ấy. Chúng tôi xin noi theo bậc Đại sĩ đem pháp ấy giảng giải trao truyền cho những người khác khiến họ cũng được lãnh hội như chúng tôi, thấy được giải thoát dứt sạch mọi nẻo vướng chấp.

Bấy giờ Đức Thế Tôn bảo Bồ-tát Dũng Tấn:

–Phàm là tâm của Niết-bàn cũng không ở bên trong hay bên ngoài, lại cũng không ở cả hai bên hay khoảng giữa. Bồ-tát chỉ có thể nhận được ở chốn không sinh diệt. Đạo tâm của các vị Bồ-tát là như nhau không hai cũng không có nhiều mối. Đạo tâm ấy thích hợp với sự bình đẳng không rời rã, ở nơi tất cả mọi người thấy đều thể hiện sự bình đẳng không có sự sai khác.

Lúc này, nơi tòa ngồi có năm trăm vị Thiên tử được nghe Đức Như Lai nói về pháp

bình đẳng Hữu thọ, Vô thọ, thì mọi phiền não bụi bặm cấu uế thấy được dứt trừ và đạt Pháp nhãn thanh tịnh. Lại có hơn năm trăm vị trong bốn chúng đệ tử Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni, Ưu-bà-tắc, Ưu-bà-di đều đạt được quả Tu-đà-hoàn. Lại còn có vô số các vị Thiên, Long, Quỷ thần, Càn-đạp-hòa, A-tu-luân, Ca-lưu-la, Chân-đà-la, Ma-hưu-lặc, Nhân phi nhân, chí dốc hướng về Đại thừa, thấy đều phát tâm bình đẳng Vô thượng Bồ-đề.

M

Phẩm 26: DỨT HẾT THAM CHẤP VƯỚNG MẮC

Bấy giờ Đức Thế Tôn bảo bốn bộ chúng là Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni, Ưu-bà-tắc, Ưu-bà-di cùng với các vị Đại Bồ-tát và tám bộ chúng Thiên, Long, Quỷ thần rằng:

–Như có các vị Đại Bồ-tát, muốn đạt được Nhất thiết trí, muốn hoàn thành quả vị Bồ-tát, muốn có được pháp Tam-muội Kim cang, muốn hàng phục được hết thấy các thứ ma, muốn đạt được hết thấy các pháp môn Tổng trì, muốn lìa bỏ mọi nơi chốn bỉ thử, muốn được trang nghiêm cây Bồ-đề, thì các hàng thiện nam, thiện nữ ấy phải nên tu tập các hành dứt mọi tham đắm vướng chấp của Như Lai.

Lại nữa, này các vị thiện nam, thiện nữ! Muốn đạt được cõi Phật thanh tịnh giáo hóa chúng sinh, đi từ cõi Phật này đến cõi Phật khác để phụng sự kính lễ cúng dường chư Phật Thế Tôn thì cũng phải tu học các hành dứt hết tham vướng của Như Lai.

Như có các hàng thiện nam, thiện nữ, muốn đạt được các pháp kỳ diệu đặc biệt hết sức tôn quý của Như Lai, hoặc có chúng sinh không muốn ở nơi ba cõi nhận lấy hình tướng sắc ấm, muốn xa lìa năm mối lo khổ, không muốn bị trôi nổi trong năm đường, thì hết thấy các hàng thiện nam, thiện nữ ấy phải luôn tu tập theo các hành dứt hết mọi tham vướng của Như Lai.

Đức Phật lại bảo các vị thiện nam, thiện nữ:

–Sau khi ta nhập Niết-bàn, chánh pháp dần suy, có nhiều chúng sinh chỉ dựa dẫm mượn lấy hình thức pháp phục, tham những lợi dưỡng nhỏ, giả dối phát đạo tâm, tâm ý không thanh tịnh làm tổn giảm uy tín của chánh pháp. Những hạng người ấy rõ ràng là không tin Tam bảo kể cả các hành của Hiền thánh, tuy ở nơi chúng đệ tử của ta nhưng thật đã xa cách ta hết mực.

Lại như có các vị thiện nam, thiện nữ tu tập theo các hành dứt tham chấp của Như Lai, thì tuy còn ở hàng phàm phu, chưa đạt quả vị Bồ-tát, nhưng tâm đã được giữ gìn vững chắc không hề rời nẻo đạo. Những người đó cho dù sống ở những nơi chốn xa cách hàng trăm ngàn vạn ức do-diên nhưng vẫn được xem là gần gũi với ta. Vì sao? Vì những hàng thiện nam, thiện nữ ấy đã tu tập theo hành dứt mọi tham vướng của Như Lai.

Bấy giờ, có một vị Bồ-tát tên là Minh Quán, liền rời chỗ ngồi đứng dậy, đến trước Đức Phật, cung kính đánh lễ ngang chân Phật và thưa:

–Kính bạch Thế Tôn! Thế nào gọi là các hành đã dứt hết mọi vướng chấp của Đức Như Lai Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác? Kính mong Đức Thế Tôn mỗi mỗi phân biệt rõ khiến cho các vị trong chúng hội thấy được thông tỏ.

Đức Phật bảo Bồ-tát Minh Quán:

–Ta nay sẽ hỏi Bồ-tát và Bồ-tát sẽ theo đấy trả lời. Này vị Tộc tánh tử! Bồ-tát do đâu mà có được hiệu là Minh Quán? Do sắc mà được chăng? Do thống (thọ), tướng, hành, thức chăng? Do từ thân hay do từ tên gọi? Nói chung là do những gì mà có được hiệu là Minh Quán?

Bồ-tát Minh Quán thưa với Đức Phật:

–Kính bạch Thế Tôn! Quán sắc chẳng phải sắc cũng chẳng phải có sắc. Tánh của sắc vốn là không cũng chẳng có sắc. Sắc của ta, sắc của kẻ khác gốc là không chốn có. Sắc không gốc không. Tánh của sắc cũng tự không. Các pháp là như nhiên lại không như nhiên. Các pháp bùng phát gốc không tự nhiên. Quán sắc là vô sinh, cũng không thấy có sinh. Sinh tự nó đã là vô sinh huống lại có Sắc? Chỉ vì chúng sinh do tâm si mê trù lấp không thể tự giác ngộ nên mới dẫn đến khổ não, rơi rớt sâu trong cõi sinh tử lưu chuyển khắp năm nẻo, thân chết gọi là diệt trở lại thọ thân khác.

Như Lai là Bạc Giác Ngộ lớn lao dứt sạch hết mọi thứ tham đắm cấu nhiễm, biết rõ nẻo khứ lai cùng lìa mọi trói buộc, cội nguồn các hành thủy quy về không. Thống (thọ), tưởng, hành, thức cũng lại như thế. Quán thức chẳng phải thức cũng chẳng phải có thức. Thức của ta và người khác gốc là không chốn có. Thức không gốc không, tánh của thức vốn không. Các pháp tự nhiên lại không tự nhiên. Các pháp bùng phát gốc không tự nhiên. Quán thức là không sinh cũng không thấy sinh. Sinh tự nó đã là vô sinh huống lại có thức. Chỉ vì chúng sinh tâm si mê trù lấp chẳng thể tự giác ngộ nên mới dẫn đến khổ não, rơi chìm trong sinh tử lưu chuyển ở năm đường, thân chết đi gọi là diệt, trở lại thọ nhận tướng khác. Như Lai là Bạc Đại Thánh đã dứt hết mọi nẻo tham đắm cấu nhiễm, biết rõ nẻo khứ lai cùng mọi mối trói buộc, cội nguồn các hành thủy quy về không, các hành dứt sạch tham vướng cũng giống như vậy, tự đạt đến Bạc Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác. Huống nữa các hàng thiện nam, thiện nữ được nghe ắt tin tưởng lãnh hội đối với các pháp của Phật, do đấy mà gọi là Hành dứt hết mọi tham chấp vướng mắc.

Bồ-tát Minh Quán lại thưa với Đức Phật:

–Kính bạch Thế Tôn! Như khiến cho các hàng thiện nam, thiện nữ được nghe về Hành dứt mọi tham vướng của Đức Như Lai thì liền ở trong ấy phát tâm Bồ-tát. Tuy có niệm đó nhưng không cúng dường chư Phật Thế Tôn, các hàng ấy rõ là đối với hành dứt mọi tham vướng của Như Lai chỉ làm hao giảm. Lại như các hàng thiện nam, thiện nữ tâm ý biếng trễ, không tỏ ra ham thích tu tập các hành dứt tham vướng, nhưng rồi tự mình có thể khắc phục được tâm niệm cũ mà dốc tu tập hành dứt tham vướng. Chỉ trong một niệm không hề quên mất, liền được phát tâm hướng tới đạo quả Vô thượng Bồ-đề, hướng chi là dốc sức tin tưởng phụng hành.

Như các hàng thiện nam, thiện nữ, đạt được pháp Tam-muội Kim cang của Đức Như Lai, phát tâm với thệ nguyện rộng lớn không gì có thể hủy hoại, thì những vị ấy đều nhờ ở Hành dứt mọi tham vướng của Như Lai mà được thành tựu. Lại như các hàng thiện nam, thiện nữ đạt được pháp Tam-muội là vua trong các pháp Tam-muội tên là Phấn tấn dũng, như các vị Đại Bồ-tát đạt pháp Tam-muội đó thì liền có thể hàng phục được các thứ ma.

Các hàng thiện nam, thiện nữ ấy đều do hành dứt mọi tham vướng của Đức Như Lai mà thành tựu đầy đủ. Lại như các hàng thiện nam, thiện nữ, có được lòng tin về pháp không bao gồm vô lượng hành của Bạc Giác Ngộ, tu tập bốn Ý chỉ, mỗi niệm đều thành tựu, nhận rõ trong ngoài đều vô hình tướng, không tịch, thì những vị ấy đều từ nơi pháp hành dứt sạch tham vướng của Như Lai, cũng là của các bậc Thánh hiền mà được thành tựu.

Như các hàng thiện nam, thiện nữ đạt được bốn Thần túc tâm thức tự tại, mọi sinh hoạt ngồi nằm kinh hành đều không bị trở ngại, đi đến vô lượng thế giới trong mười

phương kính lễ cúng dường chư Phật Thế Tôn, thì những vị thiện nam, thiện nữ ấy cũng lại từ nơi Hành dứt sạch tham vướng của Như Lai, Thánh hiền mà được thành tựu trọn vẹn.

Như các vị thiện nam, thiện nữ cùng với các vị Đại Bồ-tát tu tập đạt bốn Ý đoạn cho đến mười tám pháp, ba mươi bảy phẩm đạo, làm trang nghiêm cõi Phật đủ các tướng tốt, tám thứ âm thanh vượt hơn cả Phạm thiên, nếu có chúng sinh được nghe âm thanh của Phật liền được giải thoát, thì các vị đó cũng lại từ hành dứt sạch tham vướng của Như Lai và Thánh hiền mà thành tựu được.

Lại như các hàng thiện nam, thiện nữ mỗi mỗi tư duy về các pháp Không, Vô tướng, Vô nguyện, chẳng trở lại tham đắm dấy tướng thị phi, duyên vào ba pháp quán ấy mà sẽ thành tựu đạo quả Vô thượng Bồ-đề, thì các vị thiện nam, thiện nữ đó cũng lại nhờ nơi Hành dứt sạch tham vướng của Như Lai và Thánh hiền nên thành tựu trọn vẹn.

Như có các hàng thiện nam, thiện nữ, từng theo vô số chư Phật Thế Tôn được Phật thọ ký Bồ-tát sẽ thành Bạc Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác, dốc chí kiên cố trọn không hề thoái chuyển giữa chừng, cũng không bị các thứ ma phá hoại ngăn trở, thì các vị thiện nam, thiện nữ đó cũng lại nhờ ở hành dứt sạch mọi tham vướng của Đức Như Lai và Thánh hiền mà thành tựu được.

Bấy giờ, Bồ-tát Minh Quán thuyết giảng về pháp hành dứt sạch tham vướng của Như Lai và Thánh hiền xong, thì có đến tám mươi bốn ức loại chúng sinh vui thích mong muốn được tu tập theo hành ấy. Lại có vô số người mong được gần gũi với Bồ-tát Minh Quán xem Bồ-tát là một bậc thầy gương mẫu. Lại có vô lượng chúng sinh đều sinh tâm niệm cho rằng: Hôm nay Đại Bồ-tát Minh Quán xem như đã từ lâu thành Bạc Vô Thượng Chánh Giác.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn nhận biết trong chúng hội có nhiều người dấy tâm niệm như trên, nên liền bảo Bồ-tát Minh Quán rằng:

–Bồ-tát hiện nay do có thể nêu giảng thông suốt về hành dứt sạch tham vướng của Như Lai, nói chung trí tuệ giác ngộ của Như Lai là vô cùng vô tận. Về sau này, trải qua vô số a-tăng-kỳ kiếp, nơi phương trên, cách cõi này năm mươi hằng sa quốc độ chư Phật, có Đức Phật hiệu là Vô Cấu Như Lai Chánh Đẳng Chánh Giác, chỉ thuần có Nhất thừa để giáo hóa chúng sinh không hề nghe đến tên gọi hàng đệ tử Duyên giác. Bồ-tát sẽ thành Phật ở cõi ấy hiệu là Minh Quán Như Lai Vô Thượng Chánh Giác, mười tôn hiệu gồm đủ, Bồ-tát sẽ thành Phật với danh hiệu như thế.

Bấy giờ hết thấy các vị trong chúng hội, thấy Đức Như Lai thọ ký cho Bồ-tát Minh Quán, thì hoặc có người biết rõ sự việc, có người chẳng biết rõ sự việc. Đức Thế Tôn liền quan sát tâm niệm của nhiều người biết họ đều dấy lòng hồ nghi, liền bảo Bồ-tát Minh Quán rằng:

–Như Lai Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác ở giữa đại chúng đã thọ ký cho Bồ-tát, có nhiều vị biết rõ sự việc, nhưng có nhiều vị không biết rõ sự việc. Có tám nhân duyên về sự việc ấy. Những gì là tám? Các hàng thiện nam, thiện nữ đã được Như Lai thọ ký sẽ thành Bạc Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác, hết thấy mọi người không thể biết được. Đó gọi là Như Lai thọ ký cho chúng sinh, chỉ bản thân người được thọ ký biết, những kẻ khác không được biết.

Lại nữa, này Bồ-tát Minh Quán! Nếu có các vị thiện nam, thiện nữ ở trong đại chúng được Như Lai nhận thấy và thọ ký, những người khác đều thấy nhưng bản thân người ấy thì không biết. Đó gọi là Như Lai thọ ký cho chúng sinh, những người khác

thấy đều thấy nhưng bản thân người được thọ ký thì không biết.

Này Đại Bồ-tát Minh Quán! Nếu có các vị thiện nam, thiện nữ được chư Phật Thế Tôn nhận thấy và thọ ký là vị ấy sẽ thành Phật hiệu là như thế, bản thân vị được thọ ký nhận biết và những người khác đều nhận thấy. Đó gọi là Như Lai thọ ký cho chúng sinh, bản thân người được thọ ký nhận biết, những người khác cũng đều nhận thấy.

Lại nữa, này Đại Bồ-tát Minh Quán! Nếu có các vị thiện nam, thiện nữ, ở nơi đại chúng được Đức Như Lai chọn thọ ký, bản thân người ấy không biết mà những người khác cũng không biết. Đó gọi là Như Lai thọ ký cho chúng sinh, bản thân người được chọn và những người khác đều không biết.

Đức Phật lại bảo Bồ-tát Minh Quán:

–Như có các vị thiện nam, thiện nữ ở nơi đại chúng nhận sự thọ ký của Như Lai, nhưng người được nhận sự thọ ký ấy hãy còn chưa tới nên không gần được Như Lai, người gần gũi Như Lai tự nhận biết về sự thọ ký ấy. Đó gọi là Như Lai thọ ký cho chúng sinh người xa nhận biết những người gần thì không nhận biết.

Này Đại Bồ-tát Minh Quán! Nếu có các vị thiện nam, thiện nữ ở nơi đại chúng được Như Lai chọn để thọ ký, người gần Như Lai đều tự nhận biết rằng: “Hôm nay Như Lai đã vì mình mà thọ ký. Những người xa Như Lai cũng lại nêu lên rằng Như Lai hôm nay đã thọ ký cho chúng ta, nhưng những người này thực sự chưa biết được việc thọ ký ấy.” Đó gọi là Như Lai thọ ký cho chúng sinh, những người gần thì nhận biết, những người xa thì không biết.

Đức Phật bảo Đại Bồ-tát Minh Quán:

–Như có các vị thiện nam, thiện nữ được chư Phật Thế Tôn chọn để thọ ký sẽ thành Phật hiệu là như vậy, những người gần hay xa cũng đều không được biết. Đó gọi là Như Lai thọ ký cho chúng sinh, mọi người xa gần đều không biết.

Đức Phật lại bảo Bồ-tát Minh Quán:

–Như có hàng thiện nam, thiện nữ ở nơi đại chúng được Như Lai nhận thấy và thọ ký, người gần hay xa đều biết nhưng người khác thì không thấy. Đó gọi là tám pháp nhân duyên của Như Lai về việc thọ ký, pháp này là Như Lai thọ ký cho chúng sinh, những người gần xa đều nhận biết những người khác thì không nhận thấy.

Bấy giờ Đức Thế Tôn bảo bốn chúng Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni, Ưu-bà-tắc, Ưu-bà-di cùng các vị Bồ-tát và tám bộ chúng Thiên, Long, Quỷ thần, Càn-đạp-hòa, A-tu-luân, Ca-lưu-la, Chân-đà-la, Ma-hưu-lặc, Nhân phi nhân rằng:

–Các vị hầu như đã nhận thấy Bồ-tát Minh Quán được thọ ký rõ ràng chẳng?

Tất cả đồng thanh thưa:

–Kính bạch Thế Tôn! Không thấy.

Đức Phật bảo các vị Tộc tánh tử:

–Nếu có vị Đại Bồ-tát được Như Lai thọ ký, lúc mới phát đạo tâm để nhận lấy sự thọ ký ấy là không đồng. Nay các vị Bồ-tát Minh Quán này được Như Lai thọ ký, bản thân Bồ-tát nhận biết còn những người khác không biết, là vì những người ấy chưa đạt được bốn pháp Vô sở úy của Như Lai, phát tâm với thệ nguyện của mình chưa rộng khắp đến mọi chúng sinh, lại cũng chưa có được phương tiện quyền xảo, vì thế mà sự thọ ký chỉ bản thân người được thọ ký tự biết, những người khác không biết.

Đức Phật bảo các vị Tộc tánh tử:

–Như có các vị thiện nam, thiện nữ nhận sự thọ ký của Như Lai, mọi người đều thấy nhưng bản thân người ấy thì không biết. Những người như thế đã phát tâm rộng lớn

đến khắp loại chúng sinh, đạt được bốn pháp Vô sở úy và với sự phát tâm rộng lớn, có được phương tiện khéo léo để giáo hóa chúng sinh. Vì thế sự thọ ký ấy, những người khác nhận biết còn bản thân người được thọ ký thì không tự biết.

Đức Phật bảo các vị Tộc tánh tử:

–Như có các vị thiện nam, thiện nữ được Như Lai thọ ký, bản thân người ấy tự biết và những người khác cũng đều nhận thấy. Những người như thế là đang an trụ nơi Địa thứ bảy và nhận rõ về quán không, không còn chấp vào các tướng tham đắm cấu nhiễm của chúng sinh, từ lúc mới phát đạo tâm đã không dấy niệm này: “Ta sau khi thành Phật sẽ hóa độ từng ấy chúng sinh, chẳng độ từng ấy chúng sinh!”, mà tâm mở rộng như hư không chẳng có thể hủy hoại được, do đạt được bốn pháp Vô sở úy của Như Lai, đạt pháp Tam-muội quán không với các phương tiện quyền xảo. Vì thế sự thọ ký ấy, bản thân người ấy được thọ ký tự biết và người ngoài cũng nhận thấy.

Đức Phật bảo các vị Tộc tánh tử:

–Như có các hàng thiện nam, thiện nữ nhận sự thọ ký của Như Lai, bản thân người ấy không biết người khác cũng không biết, như thế là những người ấy chưa ở được nơi bảy trụ với Địa không thoái chuyển. Tuy có được phương tiện quyền xảo, vui thích tin tưởng ba bậc tôn quý, cúng dường kính lễ phụng sự chư Phật Thế Tôn, nhưng chưa đạt được Hành dứt sạch tham vướng của Như Lai, chưa có thể làm thanh tịnh cõi Phật để giáo hóa chúng sinh. Vì vậy sự thọ ký này bản thân người được thọ ký không biết và những người khác không nhận thấy.

Đức Phật bảo các vị Tộc tánh tử:

–Như các hàng thiện nam, thiện nữ nhận sự thọ ký của Như Lai, những người ở xa được nhận biết còn những người ở gần thì không nhận biết. Những người như vậy như là trường hợp Bồ-tát Di-lặc đấy. Vì sao? Vì những thiện nam, thiện nữ các căn gồm đủ, không rời bỏ việc thực hiện hành dứt mọi tham vướng của Như Lai. Do vậy mà sự thọ ký này những người xa nhận biết còn chính mình và những người gần thì không nhận biết.

Đức Phật bảo các vị Tộc tánh tử:

–Như các vị thiện nam, thiện nữ được Như Lai thọ ký, những người gần thì biết, còn những người xa thì không biết, cũng chẳng phải chúng hội có thể ước lượng để biết được. Những người như thế là đã đạt quả vị Bồ-tát nhưng chưa có thể diễn nói về các Hành của bậc Thánh hiền, hiện nay như Bồ-tát Sư Tử Ứng vậy. Các tướng đầy đủ, không lìa bỏ gốc của các pháp, ở trong pháp dứt sạch mọi tướng không hề hủy hoại pháp tánh. Vì thế mà sự thọ ký này người gần nhận biết còn người xa thì không nhận thấy, cũng chẳng phải chúng hội có thể lường tính để biết được.

Đức Phật bảo các vị Tộc tánh tử:

–Như các hàng thiện nam, thiện nữ được Như Lai thọ ký, cả người gần xa đều được biết, những người như vậy là các Hành đều gồm đủ, đã thực hiện vô lượng các Phật sự chẳng thể nghĩ bàn, vượt qua khỏi biển rộng sinh tử đạt đến bờ giải thoát. Vì sao? Vì những thiện nam, thiện nữ ấy các căn gồm đủ, không hề rời bỏ việc thực hiện Hành dứt sạch tham vướng của Như Lai, đi đến khắp vô lượng thế giới trong mười phương, thể hiện rõ các thần đức chẳng thể nghĩ bàn của Phật, hiện nay như Bồ-tát Nhu Thuận vậy. Vì thế sự thọ ký này là cả những người gần xa cũng đều nhận biết.

Đức Phật bảo các vị Tộc tánh tử:

–Như các vị thiện nam, thiện nữ nhận lấy sự thọ ký của Như Lai, những người gần

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

không biết được, những người xa cũng không thấy, những người như thế là các hành chưa được đầy đủ, chưa có được những phương tiện quyền xảo, tuy đã lia bỏ năm thứ dục nhưng chưa có thể hoàn bị Pháp tạng của Như Lai, hiện nay như Bồ-tát Đăng Hành vậy.

Đức Phật bảo các vị Tộc tánh tử:

–Như có các vị Đại Bồ-tát phụng trì tu tập tám pháp nhân duyên ấy thì ta nay xem những vị đó như chính mình không khác, cũng lại khiến cho chư Phật Thế Tôn khắp mười phương nhận biết và ủng hộ.

Bấy giờ, Thích Đề-hoàn Nhân liền rời khỏi tòa ngồi của mình đứng dậy dự tính đi đến chỗ Đức Phật để cung kính đảnh lễ rồi đứng qua một bên nêu bày sự việc, nên chỉ trong chốc lát đã đến trước chỗ Đức Phật, quỳ mọp, chấp tay cung kính thưa:

–Kính bạch Thế Tôn! Con tên là Câu-dực hiệu là Thiên đế Thích, kính bạch Thế Tôn chấp thuận cho điều sẽ được nêu bày.

Đức Phật nói:

–Lành thay! Lành thay! Nay Câu-dực! Như có thể nghi vấn gì thì lúc này rất thích hợp để nêu bày.

Thích Đề-hoàn Nhân thưa với Đức Phật:

–Kính bạch Thế Tôn! Như có hàng thiện nam, thiện nữ thực hiện và phát huy Hành dứt sạch mọi tham vướng của Như Lai, gồm đủ tám pháp nhân duyên về sự thọ ký, thì chúng con và chư Thiên sẽ xin hộ trì các vị thiện nam, thiện nữ ấy khiến họ được thành tựu trọn vẹn rốt ráo không giữa chừng thoái chuyển rơi xuống hàng A-la-hán, Bích-chi-phật.

Lúc này, Thích Đề-hoàn Nhân ở trước Đức Phật liền đọc bài tụng:

*Gốc không, chẳng chốn vướng
Lìa hẳn mọi đường ác
Do đâu nay Như Lai
Thọ ký có cao thấp?
Xưa từ vô số kiếp
Công đức chẳng thể lường
Tích lũy mọi công đức
Các tướng thấy gồm đủ.
Như Lai gốc các pháp
Không sinh diệt gắn liền
Thế Tôn nay thọ ký
Luận bàn tướng thấp cao
Đạt định chẳng dấy niệm
Sinh diệt không chốn có
Các pháp như huyễn hóa
Tên hiệu chẳng chân thật
Rõ gốc chốn khứ lai
Nguyện vui pháp vô sinh
Diễn nói trí ba đạt
Từ hạn đến vô hạn
Nay vì Thiên đế Thích
Cởi buộc dứt mọi kết*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Mong Thế Tôn thọ ký
Bao lâu thành Chánh giác!*
Bấy giờ, Đức Thế Tôn dùng kệ đáp lại Thích Đề-hoàn Nhân:
*Nay vị Thiên đế Thích
Công đức mọi hành nhiều
Đã từ vô số đời
Chứa đức thêm ngài sáng.
Nay làm thân Thiên đế
Trải nhiều đại, tiểu kiếp
Ba mươi sáu thành bại
Chẳng rời thế nguyện gốc.
Ngàn Phật huynh đệ qua
Lại không còn Hiền kiếp
Khoảng ấy hoàn toàn vắng
Hai mươi bốn trung kiếp
Sau mới có Phật hiện
Mười Lục vô sở úy
Thanh Tịnh Đức Phổ Tôn
Cõi nước tên Phổ nhãn
Phật ấy thọ mạng lâu
Ở đời trong bảy kiếp
Giáo hóa đã hoàn tất
Không tịch nẻo Diệt độ.
Pháp lưu trụ thế gian
Cũng trải được bảy kiếp
Dần dần chánh pháp diệt
Chẳng nghe hiệu Tam Tôn
Khoảng giữa lại dứt hẳn
Lại trải qua năm kiếp
Người nơi quốc độ ấy
Sẽ nối vị Như Lai.
Ta nay thọ ký người
Ấn Như Lai gốc không
Hiệu là Vô Trước Tôn
Bậc quý trong ba cõi.
Riêng bước không kẻ sánh
Thuyết giảng pháp vô tận
Giáo hóa a-tăng-kỳ
Độ vô lượng chúng sinh.*

Bấy giờ Thích Đề-hoàn Nhân được nghe Đức Như Lai đã chọn thọ ký cho mình nên cung kính đánh lễ ngang chân Phật, đi nhiều quanh chỗ Phật ba vòng rồi trở lại tòa ngồi cũ.

Lúc này, ác ma Ba-tuần tâm tự suy nghĩ: “Nay Đức Như Lai Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác giáo hóa chúng sinh, chuyển pháp luân dứt sạch mọi tham đắm vướng mắc dùng các phương tiện quyền xảo để dẫn dắt hết thảy mọi kẻ chưa được giác ngộ.

Chúng Bồ-tát đều là hàng đại trí đủ các thần thông, đều được thọ ký an trụ nơi địa không thoái chuyển, những bậc Thánh hiền ấy thì ta không nghi ngờ gì. Nay Thích Đề-hoàn Nhân là thuộc bộ phận lãnh vực của ta trông coi, lại trước tiên được Đức Như Lai chọn để thọ ký. Như ta hôm nay là tâm đã lìa hành ma, không còn gắn bó trong cảnh ái dục, tham cầu vinh hoa, vì sao Đức Như Lai không thọ ký cho ta?”

Bấy giờ, Đức Thế Tôn biết rõ tâm niệm của ma Ba-tuần, liền nói với Tôn giả đại Mục-kiền-liên rằng:

–Tôn giả có thể nhận lãnh việc đứng trước Như Lai thuyết giảng về việc các vị Đại Bồ-tát được thọ ký với đầy đủ ý nghĩa chăng?

Tôn giả Đại Mục-kiền-liên vâng theo uy thần của Phật, liền rời chỗ ngồi đứng dậy đến trước Đức Phật cung kính thưa:

–Kính bạch Thế Tôn! Con xin nhận lấy việc nêu giảng pháp thọ ký đối với hàng Đại Bồ-tát.

Đức Phật nói:

–Này Tôn giả Mục-kiền-liên! Nếu có thể nhận lấy việc thuyết giảng pháp ấy thì bây giờ thật là đúng lúc.

Tôn giả Mục-kiền-liên thưa với Đức Phật:

–Kính bạch Thế Tôn! Như có các vị Đại Bồ-tát đối với các pháp không, sinh tâm tham đắm cấu nhiễm, bèn tự cho mình hơn hết, coi thường những bậc tu học đi trước, những hàng thiện nam, thiện nữ như thế rõ ràng là đang còn ở cõi phàm phu, chưa đáng được gọi là Bồ-tát, chưa đáng được tôn xưng là đã được Như Lai thọ ký.

Tôn giả Mục-kiền-liên lại thưa với Đức Phật:

–Kính bạch Thế Tôn! Như có các vị thiện nam, thiện nữ, nhận thấy người được thọ ký, liền sinh tâm niệm tăng thượng mạn cho rằng mình là hàng phú quý, người kia là hàng thấp kém. Những vị thiện nam, thiện nữ như thế cũng còn ở nơi cõi phàm phu, không đáng được gọi là Bồ-tát, chưa đáng được gọi là người đã được Đức Như Lai thọ ký.

Tôn giả Mục-kiền-liên lại thưa với Đức Phật:

–Kính bạch Thế Tôn! Như các vị thiện nam, thiện nữ đạt được trí tuệ sáng tỏ của Phật nhận rõ ba pháp quán Không, Vô tướng, Vô nguyện, liền được Đức Như Lai chọn để thọ ký. Nhưng có chúng sinh thấy người ấy được thọ ký liền sinh tâm ganh ghét, cho rằng Như Lai sao lại chọn người này được thọ ký trước. Những hàng thiện nam, thiện nữ như vậy cũng là còn ở nơi cõi phàm phu, chưa đáng được gọi là Bồ-tát, chưa xứng được gọi là Đức Như Lai thọ ký.

Bấy giờ Tôn giả Mục-kiền-liên lại thưa với Đức Phật:

–Kính bạch Thế Tôn! Như có các vị thiện nam, thiện nữ đạt được thần túc của Phật với bốn pháp Vô sở úy, đi đến khắp cõi không để chuyển pháp luân, sử dụng các phương tiện quyền xảo không hề bị trở ngại, giáo pháp được diễn giảng đều đem lại lợi ích cho chúng sinh nên được Phật chọn để thọ ký. Nhưng có chúng sinh đạt được trí tuệ thế tục, biện tài bậc nhất, tỏ xua rõ nay thông đạt ba đời, tự mình suy nghĩ và suy niệm cho rằng mình là người biết rộng nghe nhiều không việc gì mà Không quán xuyên, Như Lai sao lại không chọn mình để thọ ký trái lại đã chọn người ấy để trao truyền. Những hàng thiện nam, thiện nữ như thế cũng là còn ở cõi phàm phu, chưa đáng được gọi là Bồ-tát, lại càng không xứng để được gọi là người nhận sự thọ ký của Như Lai.

Tôn giả Mục-kiền-liên lại thưa với Đức Phật:

–Kính bạch Thế Tôn! Như có các vị thiện nam, thiện nữ đạt được pháp Nhẫn vô sinh, bốn bậc gồm đủ, đi đến khắp vô lượng thế giới trong mười phương, gốc theo Đức Phật này để phát đạo tâm, lại nhận được sự thọ ký của Đức Phật khác. Nhưng có chúng sinh tự dấy tâm niệm, cho rằng người ấy không phải thuộc chúng với ta, chẳng phải cùng một môn phái với ta, sao Đức Như Lai lại chọn trước người ấy mà không thọ ký cho ta. Những hàng thiện nam, thiện nữ như thế cũng là còn ở cõi phàm phu, chưa đáng được xưng là Bồ-tát, chẳng xứng được Như Lai chọn để thọ ký.

Tôn giả Mục-kiền-liên lại thưa với Đức Phật:

–Như có các vị thiện nam, thiện nữ đã góp sức chuyển bánh xe chánh pháp vô thượng, sáu pháp thân thông biến hóa không chút trở ngại, sử dụng các phương tiện quyền xảo để thu phục chúng sinh, các vị Đại Bồ-tát ấy đã được Như Lai chọn để thọ ký. Lại có chúng sinh ở nơi ba độc chưa dứt sạch được tâm ái dục, chưa có thể thích ứng trong việc vâng theo chư Phật để tu tập, nên dấy hồ nghi mà suy nghĩ rằng: “Nay xem người ấy như có chỗ đạt được, chỉ là do Như Lai trọng uy lực mà cảm mến.” Vì bậc thiện nam ấy xét kỹ chỉ có sự biến hóa mà thôi; ở trong sự phân biệt kia đây, như vậy mà dấy tưởng do dự. Những hàng thiện nam, thiện nữ như thế đều còn ở cõi phàm phu, chưa đáng gọi là Bồ-tát, nên càng không xứng để Đức Như Lai thọ ký.

Bấy giờ Tôn giả Mục-kiền-liên lại thưa với Đức Phật:

–Kính bạch Thế Tôn! Như có các vị thiện nam, thiện nữ, sinh ở loài rồng, phát tâm Bồ-tát, các hành gồm đủ không chút thiếu sót, sơ hở, nên được Đức Như Lai chọn để thọ ký. Hoặc có chúng sinh lại tự suy nghĩ, cho rằng ta được thân người các căn đầy đủ, nay được thông tỏ chánh pháp, sáu tình đều trọn vẹn, Như Lai làm sao không thọ ký cho ta, nay trái lại chọn thọ ký cho vị rồng ấy! Những hàng thiện nam, thiện nữ như thế là đều còn ở hạng phàm phu, chưa xứng được gọi là Bồ-tát, nên chưa đáng được Như Lai chọn thọ ký.

Tôn giả Mục-kiền-liên lại thưa với Đức Phật:

–Như các vị thiện nam, thiện nữ, đã được thọ thân hình chư Thiên và phát tâm Bồ-tát, dứt lìa hẳn mọi thứ ràng buộc tham đắm không chút luyến tiếc, rời bỏ ngôi vị vinh hoa, xa lìa năm thứ dục lạc, sáu tình được thu giữ, dốc tu pháp thanh tịnh, đoạn hẳn tám pháp thế gian không rơi vào mười nghiệp ác, nên được Như Lai chọn để thọ ký. Nhưng có chúng sinh tự dấy tâm niệm, cho rằng nay xem vị Thiên đó các hành chưa đủ, chưa bỏ được hình tướng ấy để nhận lấy thân người, vì sao Như Lai lại chọn vị đó để thọ ký mà không trao truyền cho ta. Những hàng thiện nam, thiện nữ như thế đều còn ở cõi phàm phu, chưa xứng là bậc Bồ-tát nên chưa đáng để được Như Lai chọn thọ ký.

Tôn giả Mục-kiền-liên lại thưa với Đức Phật:

–Kính bạch Thế Tôn! Hoặc có chúng sinh thọ nhận hình tướng nơi cõi địa ngục, Đức Phật đã dùng thần lực đi đến cõi ấy để thọ ký, như con trước đây đã vâng theo lời dạy của Phật thọ ký cho Đề-bà-đạt-đa. Nhưng có chúng sinh tự dấy suy nghĩ, cho rằng thọ nhận thân hình ở cõi địa ngục phải chịu bao nỗi thống khổ vô lượng, nào cảnh dầu sôi lửa đốt chết rồi liền sinh, nào cảnh núi đao rừng kiếm lò than vòng sắt nung đỏ, nào cảnh xe lửa gió táp, trụ đồng cối đá đủ kiểu khảo tra, ở nơi cõi đó phải nhận lấy thống khổ thật không kể xiết, hoàn cảnh như vậy làm sao có được đạo tâm? Như Lai hôm nay lại chọn kẻ ấy để thọ ký, còn như chúng ta đã được thân người lại không được chọn. Những hàng thiện nam, thiện nữ như thế cũng đều còn ở hạng phàm phu, chưa xứng để gọi là Bồ-tát, nên chẳng được thọ ký danh hiệu Như Lai.

Tôn giả Mục-kiền-liên lại thưa với Đức Phật:

–Kính bạch Thế Tôn! Như các vị thiện nam, thiện nữ, sinh trong cõi ngạ quỷ, nhận hình tướng ngạ quỷ, như cha của Bồ-tát Thiện Kiến, nội tổ của Tôn giả Xá-lợi-phất, mẹ của Trưởng giả Thiện Thí, phải nhận lấy hình tướng khổ não, thân hình thì quá dị, nỗi thống khổ phải chịu thì không sao kể hết dầu muốn chết đi cũng không thể được. Nhưng Thế Tôn với lòng đại Từ bi, nên đã sai Tôn giả Xá-lợi-phất đi đến nơi từng người khiến họ phát đạo tâm nhận lấy sự thọ ký của Phật. Nhưng có chúng sinh lại tự dấy tâm niệm, cho rằng hàng ngạ quỷ chịu khổ não thật vô cùng, mọi sự đói khát lạnh lẽo độc hại không sao lường tính hết, nhưng nay Đức Như Lai lại thọ ký cho hạng ấy mà không chọn mình. Những hàng thiện nam, thiện nữ như thế cũng đều là còn ở hạng phàm phu không đáng được gọi là Bồ-tát, nên chẳng được thọ ký danh hiệu Như Lai.

Bấy giờ Đức Thế Tôn bảo Tôn giả Mục-kiền-liên rằng:

–Lành thay! Lành thay! Nay vị Tộc tánh tử! Tôn giả đã nhận lấy việc nêu giảng thông suốt về các hành vô ngại trong sự thọ ký cho hàng Bồ-tát, thật xứng đáng là hàng đệ tử của Phật, chẳng phải là những suy nghĩ phát sinh từ tham dục.

Lúc này, ác ma Ba-tuần lại tự dấy suy niệm: “Ôi! Mọi nẻo hành của ta sẽ chẳng nhầm lẫn chẳng? Nay được nghe Tôn giả Đại Mục-kiền-liên nêu giảng, thật chẳng phải nói đến mọi người mà chính là nói về ta!” Tức thì Ma Ba-tuần liền rời chỗ ngồi đứng dậy, dứt bỏ tâm cao ngạo kiêu mạn đến trước Đức Phật, cung kính đánh lễ ngang chân Phật rồi thưa:

–Kính bạch Thế Tôn! Con nay do ngu si lầm lạc nên mãi lẫn quẩn ở nẻo tà kiến, chưa thấy được con đường chân chánh. Nay Thích Đề-hoàn Nhân là vị Thiên đế dưới sự cai quản của con đã được Đức Như Lai chọn để thọ ký trước, điều ấy khiến con đã dấy ý bỉ thử, sinh tâm thị phi. Kính mong Thế Tôn nhận lấy sự hối cải về lầm lỗi của con, dứt trừ gốc tham dục, không còn tham đắm trong sự mong cầu vinh hoa nữa.

Đức Phật bảo ma Ba-tuần:

–Người nay nơi chỗ mình ngồi có thấy Bồ-tát Di-lặc chẳng?

Ma Ba-tuần thưa:

–Kính bạch Thế Tôn! Con có trông thấy Bồ-tát Di-lặc.

Đức Phật bảo ma Ba-tuần:

–Chính Bồ-tát Di-lặc ấy sẽ thọ ký cho người được hiệu Bồ-tát.

M